

Un număr vechi 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

D I R E C T O R : C I R U E C O N O M U

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	40 lei
6 luni	20 "
3 luni	10 "
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni	

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

Vol. 11, ediția 11, Dreptul civil Alexandresco, este de vânzare la *Curierul Judiciar*. Prețul 18 lei. Persoanele care s'au abonat îl vor primi cu 15 lei.

Rugăm pe d-nii abonați care și-au schimbat domiciliul, să ne anunțe printr-o carte poștală, indicându-ne exact noua D-lor adresă, pentru a putea primi regalat ziarul.

S U M A R

Proiectul de lege pentru judecătorii de Ocoale, de d. Em. Dan ;

JURISPRUDENȚĂ :

Curtea de casație secția I: Voica Radu Pandeloin cu Tinca Tudor Marin ;

Idem s. III: Ion T. Crutcescu cu Ministerul Instrucțiunii Publice ;

Idem: Nicolae Ionescu cu Minist. Instr. Publice ;

Tribunalul Ilfov secția de Notariat: Const. P. Rătescu cu Romulus Vrăbiescu ;

Chestiunea penitenciarelor.—Supravegherea americană, de d-l Jean Naum-Inau.

PROIECTUL DE LEGE

PENTRU

JUDECĂTORIILE DE OCOALE

Zilele trecute d. ministru de justiție a presintat comisiunii parlamentare proiectul său privitor la organizarea judecătoriilor de ocoale. Fiind-că proiectul se presintă unei comisiuni aleasă de parlament și nu însă-și parlamentului, el nu este însoțit de expunere de motive. Din cauza aceasta, adecă din cauza lipsei celui mai esențial element de orientare al orî cărei reforme, voi mărgini studiul ce fac asupra proiectului d-lui Stelian la câte-va mici observațiuni.

Nu cunosc criticele care s'au adus reformei în comisiunea parlamentară, dar din ceea ce am

văzut publicat în ziare, din ceea ce am auzit, și din discuțiunile la cari am luat parte, am constatat că cele mai multe din punctele importante ale reformei au fost bine primite.

Proiectul are firește părți criticabile, dar luat în întregul său, el represintă opera serioasă a unui om care știe ce vrea.

Punctele importante din proiect sunt următoarele :

- 1) Crearea judecătorului ambulant.
- 2) Condițiile de admisibilitate.
- 3) Avansarea pe loc și stabilitatea.
- 4) Intinderea competenței.
- 5) Crearea stagiilor.
- 6) Judecătorul apărător din oficiu.

Voî face un scurt examen asupra fie-căruia din aceste puncte importante ale reformei.

1. Crearea judecătorului ambulant

Judecătorul ambulant—rural cum îl numește proiectul—este chemat să înlocuiască pe actualii judecători comunali și transportându-se în comunele din ocolul său, să distribue justiția în marginele competenței ce i s'a fixat prin art. 57.

În ceea ce privește înlocuirea actualilor judecători comunali, toată lumea este de acord că s'a făcut bine.

În ce privește însă transportarea judecătorului în comune, s'a obiectat că transportul se va face greu, și de altă parte, din cauza marelui depărtări dintre comune, judecătorul va pierde cele mai multe zile dintr-o lună pe la judecătoriile rurale, lăsând ast-fel în suferință afacerile de la judecătoria de reședință.

Obiecțiunea că transportul se va face greu, este nefundată. Așa cum merge în comune prefectul, inspectorul comunal și medicul de plasă, așa va putea merge și judecătorul. Mijloace de transport sunt, în multe puncte sunt linii ferate iar acolo unde nu sunt linii ferate, avem șosele dacă nu perfecte, în tot cazul practicabile.

În ce privește obiecțiunea că din cauza marelui depărtări dintre comune, judecătorul va pierde prea mult timp, răspunsul cred că e simplu. Proiectul nu zice că fie-care ocol se compune din *minimum* 10 comune, ci zice «din cel mult 10 comune». Prin urmare acolo unde comunele vor fi prea depărtate, se vor înființa mai multe ocoale. În acest scop cred că s'a modificat vechiul art. 49 după care numărul judecătorilor nu se putea mări de cât prin lege, înscriindu-se în art. 2 din noul proiect dispoziția că numărul, întinderea ocoalelor și modificarea lor în cas de necesitate, nu se mai face prin lege, ci prin decret regal în urma avisului consiliului de miniștri.

Credința mea este că crearea judecătorilor rurali este o operă bună, care va da rezultate excelente.

Adevăratul rol, adevărata misiune a judecătorului rural va fi judecarea conflictelor isvorâte din tocmelile agricole și mai cu seamă prevenirea acestor conflicte.

Mă explic. Unul din motivele cari au determinat mișcarea nenorocită de astă primăvară, a fost credința țaranului că pentru el nu e dreptate. Mai cu seamă în neînțelegerile isvorâte din tocmelile agricole, el se simțea slab, fără sprijin, el nu vedea în juru-i pe nimeni în care să se încreadă, pe nimeni care să-i asculte păsul și să-l judece după dreptate. Și de 'i ar fi dat în gând să se ducă la judecată, ce de drum, ce de cheltuială, ce de șicane!

Cu proiectul de față, lucrul se va schimba.—Toată lumea va ști că dintr'o zi într'alta, va veni judecătorul acolo la locul tocmelii, că el va asculta cu luare aminte păsul fie căruia, că va căuta cu vorbă bună să facă pace, iar de nu va fi chip, va judeca repede, cu dreptate, fără părtinire, așa cum trebuie și așa cum zice legea.

Nu afirm că mulțumită acestui sistem nu vor mai exista conflicte isvorite din tocmeli agricole, dar am convingerea adâncă cum că în urma noiei legi asupra tocmelilor agricole și a judecătorilor de ocoale, mulți dintre aceia cari în trecut se decideau cu o ușurință revoltătoare a fi de rea credință, vor sta multă vreme la gând dacă mai pot face asemenea încercări.

Mai cred că în urma acestor legi, fie-care din părțile contractante va înțelege că tocmeala nu mai este o glumă, că cine se leagă prin cuvânt trebuie să-și țină cuvântul, cine se leagă prin tocmeală, trebuie să o respecte.

2. Condițiunile de admisibilitate

Art. 21 și 23 cer, între alte condiții pe cari trebuie să le îndeplinească viitorul judecător de ocol și stagiarul, trecerea unui examen de capa-

itate, examen care va fi organizat printr'un regulament.

Nimeni nu va tăgădui că actualul sistem de recrutare a personalului judecătoresc este cu desăvârșire defectuos.

Totul se reduce la bunul plac al ministrului; și ministrul cel mai cu bune intențiuni, cel mai dornic de a face numiri alese nu va reuși, fie pentru că legea nu-i dă mijlocul de a face selecțiune, fie pentru că va interveni tot-d'auna aceeași piedică funestă, același mare rău care ne ține încetușăși de zecimi de ani: politica, politica rău înțeleasă.

Este nevoie indiscutabilă ca recrutarea personalului judecătoresc să se facă după alte norme; este nevoie ca magistratul să intre în magistratură nu cu proptele și cu temenele, ci cu fruntea sus, numai în virtutea meritului, numai în virtutea muncii și a studiului. Evident că pentru aceasta trebuie în primul rând ca viitorul magistrat să facă dovada capacității sale.

Nu știu în ce va consta examenul de capacitate despre care vorbește ultimul alineat al art. 21, și de aceea 'mă rezerv să discut chestiunea atunci când se va publica regulamentul care'l va organiza, constat numai că în această privință proiectul face operă demnă de toată lauda.

Nu cred însă că acest mare pas în reforma noastră judecătorească se va mărgini numai la judecătoria de ocoale și la stagiari. Ar fi nelogic și ar însemna să ne oprim la jumătăți de măsură dacă am pune condițiuni serioase de admisibilitate magistratului care judecă în marginele unei competenți restrânse sau stagiariului care nu judecă de loc, și n'am pune condițiuni membrilor de sedință și supleanților cari au o competență mult mai întinsă ¹⁾.

(Va urma).

EM. DAN

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența de la 28 Septembrie 1907

Președinția D-lui R. N. OPREANU, Consilier

Voica Radu Pandeloiu cu Tinca Tudor Marin

Mărturisire judiciară.—Condițiile cerute de lege pentru ca o mărturisire să fie valabilă. — Citirea de către grefier a declarațiunii părții.—Dacă îndeplinirea acestei formalități, e pretinsă de lege sub pedeapsă de nulitate. (Art. 124 și 232 Pr. civilă).

Legiuitorul, prin art. 124 și 232 Pr. civilă, cere, pentru ca scopul legii să fie atins, ca mărturisirea să fie constatată în mod judecătoresc

¹⁾ Nu vorbesc de președinți și de membrii de Curte fiindcă după noul art. 13 nimeni nu poate fi numit președinte sau membru la Curte dacă n'a îndeplinit funcția de jud. de ocol.

adică, printr'un proces verbal semnat de președinte și de grefier, cum și ca acea mărturisire să fie semnată de partea ce a făcut-o; că, dacă art. 232 Pr. civ. mai cere ca grefierul să citească părții declarația sa, aceasta este o simplă recomandatie, care este facultativă pentru judecător, și a cărei lipsă nu poate atrage nulitatea actului.

Decizia No. 301/907. — Casată, după recursul făcut de Voica Radu Pandeloiu sentința tribunalului Dâmbovița No. 417/906, dată în proces cu Tinca Tudor Marin.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat V. Baranga în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat Tudose Săulescu în combateri, și

Pe d-l procuror Sadoveanu în concludiuni fiind minorî în cauză;

Deliberând,

Asupra motivului 1 de casare :

«Violarea art. 124 și 232 Pr. civ. de oare-ce prin jurnalul din 30 Noembrie 1905, s'a revenit pe de-a întregul asupra mărturisirii judecătorești făcută la prima instanță în ziua de 26 Iunie 1903 de către apelanta Tinca Tudor Marin».

Având în vedere sentința supusă recursului;

Considerând că se constată că judele de ocol pentru a admite acțiunea în revendicarea unui pogon și jumătate pământ intentată de către recurentă, se întemeiază pe mărturisirea părții că deține acest pământ însă nu în calitate de fiică legitimă a defunctului Gh. Pandeloiu, autorul lor comun, ci în virtutea lungei prescripții, care însă nu a fost dovedită;

Că, în contra acestei cărți de judecată, pârâta Tinca Tudor Marin, făcând apel, Trib. în urma motivului invocat de aceasta, decide că mărturisirea ce dânsa a făcut la prima instanță nu-i poate fi opozabilă, de oare-ce, conform art. 124 și 232 proc. civ., nu a fost citită părții care a făcut-o;

Considerând că legiuitorul prin art. 124 și 232 proc. civ. a prescris oare-care condiții, pentru ca mărturisirea părții făcută în instanță să-i fie opozabilă și anume ca declarația să fie consemnată într'un proces-verbal, ca să fie citită părții de către grefier, iar procesul-verbal să fie semnat de prezident, grefier și partea care s'a întreat;

Considerând că ceea-ce este esențial de observat pentru ca scopul legii să fie atins, este ca mărturisirea să fie constatată în mod judecătorec, adică printr'un proces-verbal semnat de prezident și de grefier, cum și ca acea mărturisire să fie semnată de partea ce a făcut-o;

Că dacă art. 232 proc. civ. mai cere ca grefierul să citească părții declarația sa, aceasta este o simplă recomandatie, care este facultativă pentru judecător și a cărei lipsă deci nu poate atrage nulitatea actului;

Că întrun cât în speță se constată că mărturisirea făcută de pârâta Tinca Tudor Marin, la prima instanță este consemnată într'un proces-verbal semnat de judecător și grefier, cu mențiunea că partea nu știe carte, dispozițiile art. 232 proc. civ. și scopul legii sunt respectate, pentru ca o asemenea mărturisire să-i fie opozabilă, ast-fel că trib. a comis un exces de putere și a violat acest articol, când a hotărât contrariul;

Că deci primul motiv de casare fiind fondat urmează a se admite, fără a se mai cerceta cel d'altoilea motiv de casare;

Pentru aceste motive, de acord cu d-l Procuror P. Sadoveanu, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența de la 24 Septembrie 1907

Președenția D-lui G. P. PETRESCU, Președinte

Ion T. Crutzescu cu Minist. Instr. Publice

Contencios administrativ.— Pedepsa disciplinară aplicată unui institutor. — Ridicarea ei, fără observarea formelor prescrise de lege.— Abrogarea unei asemenea pedepse de către un Ministru posterior. — (Art. 67, 68 și 70 bis din legea învățământului primar și normal primar).

Eliminarea temporală din învățământ și transferarea aplicată unui învățător, nu pot fi ridicate fără observarea condițiilor prescrise de legea învățământului primar și normal primar prin art. 70 bis din sus citata lege.

Prin urmare, dacă asemenea pedepse au fost ridicate cu neobservarea formelor sus arătate, un Ministru posterior de instrucțiune publică este în drept a o abroga, cu atât mai mult cu cât, pe de o parte, nu există nici un text de lege care să probeze o asemenea abrogare, iar pe de altă parte, ar fi în contra interesului general și a ordinii publice de a se susține ca un Ministru să nu aibă dreptul de a revoca sau de a desființa actele greșite și ilegale a le predecesorilor săi.

Decisiunea No. 205/907. — Respins recursul făcut de Ion T. Cruțescu, contra decisiunii Ministerului Cultelor și Instrucț. Publice cu No. 33633/907.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Take Ionescu și Al. Bădărău din partea recurentului în dezvoltarea motivelor de recurs; și

Pe d-l avocat C. Stoicescu din partea Ministerului în combateri;

Deliberând,

Având în vedere recursul d-lui institutor Ion C. Cruțescu prin care cere, în baza art. 4, al. 1, din legea organică a acestei Curți, de a se anula deciziunea cu No. 33633 din 11 Iunie 1907 a d-lui Ministru de Culte și Instrucție publică, prin care ilegal s'ar fi abrogat suspendarea pedepsei aplicată d-sale, în 1901 de eliminare temporală din învățământ și de transferare, de la școala No. 3 din Ploești la altă școală, de același grad, din altă localitate de cât aceea unde funcționa la 1901 și ast-fel să fie reintegrat, ca institutor, la școala primară de băieți No. 24, din București, pentru motivul că prin restabilirea pedepsei de la 1901, efectuată prin transferarea d-sale din Capitală, la Roșiori de Vede, s'ar fi violat art. 67 și 68 din legea învățământului primar, și normal primar, relative la aplicarea pedepselor disciplinare asupra membrilor corpului didactic din acel învățământ;

Având în vedere, că prin actele din dosarul trimis de către Ministerul Instrucțiunii Publice se constată că recurentul a fost condamnat prin decisiunea comisiunii judecătorești de la 11 Iunie 1901, la excluderea din învățământ pe termen de 3 luni și la transferare la altă școală, de același grad în altă localitate de cât aceea unde funcționa atunci, pentru motivul de necorectitudine în primirea și răspunderea sumelor de bani depuse de către elevii din școala No. 3 din Ploești, unde dânsul funcționa ca institutor și director;

Având în vedere că arătata deciziune a fost executată prin excluderea din învățământ până la 1 Octombrie 1901 și apoi prin transferarea recurentului din Ploești la Roșiori-de-Vede;

Având în vedere că această pedeapsă a fost pronunțată asupra recurentului prin aplicarea art. 67 și următoarele din legea de la 29 Aprilie 1896 asupra învățământului primar și normal primar și prin nici o dispozițiune din această lege nu se prevedea vre-un mod de suspendare, reduceri sau ridicare de pedepse pronunțată asupra membrilor corpului didactic din acel învățământ;

Având în vedere că numai prin legea de la 13 Martie 1904 modificatoare a unor dispozițiuni din aceea de la 29 Aprilie 1896 s'a adăogit art. 70 bis prin care se dă Ministrului facultatea de a suspenda executarea pedepselor pronunțate, precum și de a ridica pe acele deja puse în executare, prevăzându-se în mod precis, condițiunile în care Ministrul poate hotărî suspendarea executării pedepselor sau ridicarea acelor deja puse în executare;

Considerând că asemenea dispozițiuni, relative la suspendarea și ridicarea pedepselor, se văd și prin art. 192 și 193 din regulamentul de la 23 Martie 1904, pentru aplicarea menționatei legi asupra învățământului primar și normal primar;

Având în vedere că după cererea recurentului, de la 10 Ianuarie 1905 și pe baza avizului conform al Consiliului Permanent, Ministrul Instrucțiunii Publice a decis, la 4 Martie 1905, suspendarea consecințelor arătatei pedepse, aplicată recurentului la 11 Iunie 1901, pentru motivul că acesta a dat probă de bună purtare, asiduitate și muncă în direcțiunea, precum și pentru luminarea masei poporului, așa că este caz de a i se aplica art. 70 bis, adăogit prin legea de la 13 Martie 1904;

Considerând că recurentului i se poate aplica citatul art. 70 al. I, prin care se prevede facultatea pentru Ministru de a suspenda pedepsele ce nu sunt încă puse în executare, căci pedeapsa pronunțată asupra sa a fost deja pusă în executare la 1901;

Considerând că nu i se putea aplica recurentului nici alineatul III a citatului art. 70 bis, care prevede pentru Ministru facultatea de a ridica pedepsele deja puse în executare, căci, în ceea ce privește excluderea temporală din învățământ și transferarea, care s'a pus în executare contra recurentului, nu se putea să fie ridicată, după cum prescrie citatul alineat III a art. 70 bis, de cât atunci când d-l Cruțescu n'ar mai fi condamnat, în cei 5 ani înainte de 1901, la o pedeapsă mai mare de cât avertismentul, pe când însă este stabilit că d-l Cruțescu a suferit deja pedeapsa cenzurei, ce i s'a aplicat în 1897, adică în cursul celor 5 ani înainte de 1901 și apoi este iarăși stabilit că de la 1901 când i s'a aplicat pedeapsa excluderii temporale și transferarea, nu s'a împlinit 5 ani, până la 4 Martie 1905, când s'a decis de către Ministrul de atunci suspendarea efectelor pedepsei de la 1901;

Considerând că de și pedeapsa cenzurei, aplicată d-lui Cruțescu la 1907 s'a declarat de Minister ca prescrisă, la 1900, totuși, din aceasta nu se poate deduce că la 4 Martie 1905, când i s'a suspendat pedeapsa de la 1901, d-sa nu suferise nici o pedeapsă, în acei 5 ani anteriori, căci o pedeapsă declarată ca prescrisă nu se poate considera că n'a fost pronunțată și suferită de către cel condamnat, după cum prevede citatul al. III a art. 70 bis;

Considerând că de și la 11 Iunie 1907, când s'a abrogat deciziunea de la 4 Martie 1905, pentru suspendarea pedepsei de la 1901, deja trecuse 5 ani de la aplicarea acelei pedepse fără ca d-l Cruțescu să fi mai suferit vre-o nouă pedeapsă în acești 5 ani, totuși, pe de-o parte, din acest fapt nu se poate trage consecința că menționata deciziune, de la 4 Martie 1905, a devenit a fi legală prin îndeplinirea [posterioră, a unei condi-

țiunii cerută de lege, pentru acordarea suspendării, iar pe de altă parte nu se poate pretinde că Ministrul de la 11 Iunie 1907 trebuia să țină seamă de această îndeplinire de condițiuni și să respecte suspendarea pedepsei decisă la 1905, căci prin citatul al. 3 a art. 70 bis se prevede că ridicarea pedepselor este lăsată la facultatea Ministrului de a o acorda sau nu, chiar când condițiunile prevăzute de lege sunt îndeplinite;

Considerând că în tot cazul, nici Ministrul de la 11 Iunie 1907, ca și cel de la 4 Martie 1905, nu putea să ridice pedeapsa d-lui Cruțescu de la 1901, de și de la data acestei pedepse trecuse 5 ani, în care n'a mai fost condamnat la nici o pedeapsă căci d-sa suferise deja, în cei 5 ani dinainte de 1901, pedeapsa cenzurei și prin urmare, conform art. 70 bis al. III nu i se putea ridica pedeapsa posterioră de la 1901;

Considerând că de asemenea nu se poate pretinde că Ministrul de la 11 Iunie 1907 trebuia să țină seamă de ordinul predecesorului său, de la Februarie 1907, cu No. 42200, prin care s'a declarat prescrisă pedeapsa d-lui Cruțescu, de la 1901, căci această declarațiune de prescriere sau ridicare a pedepsei prevăzută de art. 193 din regulamentul nu se putea acorda de cât prin îndeplinirea condițiunilor prevăzute de către citatul art. 70 bis al. III, din legea respectivă și d-l Cruțescu nu îndeplinea asemenea condițiuni fiindcă suferise după cum s'a arătat mai sus, în cei 5 ani dinainte de 1901, pedeapsa cenzurei care este mai grea de cât avertismentul și ast-fel era ilegal și menționatul ordin cu No. 42200 de la 10 Februarie 1904, pentru prescrierea pedepsei, ca și deciziunea de la 4 Martie 1905, pentru suspendarea efectelor acestei pedepse;

Considerând că din circumstanțele de fapt și de drept, mai sus expuse, rezultând că suspendarea efectelor pedepsei, de la 11 Iunie 1901, a fost ilegal acordată prin deciziunea de la 4 Martie 1905 și prin ordinul cu No. 42200, de la 10 Februarie 1907, urmează că, cu drept cuvânt, Ministrul de la 11 Iunie 1907, a putut să abroge acea deciziune prin acea cu No. 33633/907 atacată cu recurs, căci pe de o parte nu există nici un text de lege prin care să se prohibe asemenea abrogare, iar pe de altă parte ar fi în contra interesului general și a ordinii publice de a se susține ca un Ministru posterior să nu aibă dreptul de a revoca sau de a desființa actele greșite și ilegale ale predecesorilor săi;

Considerând că din contră în ceea ce privește pe funcționarii inamovibili, rezultă clar din art. 4 al. i din legea organică a acestei Curți, că un Ministru îi poate înlocui, transfera sau pune la retragere, atunci când au fost ilegal numiți, de către predecesorii săi, în posturile și în localitățile în care se află funcționând;

Considerând apoi că odată ce se stabilește în modul mai sus arătat că abrogarea deciziunii de la 4 Martie 1905 a fost legalmente pronunțată, prin aceea cu No. 33633, de la 11 Iunie 1907, urmează virtualmente ca și transferarea d-lui Cruțescu de la școala pe băieți No. 24 din București, la școala din Roșiori de Vede, a fost legal efectuată spre a-și continua acolo executarea pedepsei de transferare de la Ploești pronunțată în contra d-sale la 11 Iunie 1901;

Considerând în fine că este inadmisibil de a se susține că transferarea d-lui Cruțescu, de la Roșiori de Vede la București, la 1905, a fost legalmente operată, întru cât n'a fost restabilit la Ploești, de unde fusese transferat, ca pedeapsă, în altă localitate, ci a fost adus la altă localitate de cât Ploești, căci, pe de o parte însuși Ministru de la 1905 a înțeles de a putea transfera pe recurent de la Roșiori de Vede la București numai după ridicarea pedepsei de la 1901 prin deciziunea de la 4 Martie 1905, iar, pe de altă parte, aducerea d-lui Cruțescu la București care este, incontestabil, localitatea de preferință pentru funcționarii publici după cum și d-l Cruțescu a dorit-o, nu se poate considera că ar fi pentru d-sa o continuare a pedepsei

de la 1901, ci, din contră, ar continua să aibă o poziție mai favorabilă de cât aceea de la Ploești, ceea-ce nu i se putea acorda de cât prin desființarea pedepsei sale;

Considerând că ast-fel rezultă din toate punctele de vedere, că nu s'a putut proba de către d-l Cruțescu ilegalitatea deciziunii cu No. 33633 de la 11 Iunie 1907, ce a atacat cu recurs și prin urmare recursul făcut în contra acelei deciziuni trebuie a se respinge ca nefondat, căci, după citatul art. 4 al. i din legea organică a acestei Curți, nu i se poate admite cererea de reintegrare la școala No. 24 din București pe câtă vreme n'a fost din nou transferat la Roșiorii de Vede, *in mod ilegal*;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge etc.

Audiența de la 23 Octombrie 1907

Președinția D-lui G. P. PETRESCU, Președinte

Nicolae Ionescu cu Min. Instrucțiunii Publice

Contencios administrativ.—Funcționar inamovibil — Cazul numai când poate face recurs în casație pe temeiul art. 4, litera i din legea Curței. — (Art. 4 lit. i și art. 34 No. 7 din legea Curței de casație).

Conform art. 4 litera i, combinat cu art. 34 No. 7 din legea Curței de casație modificată în anul 1905, un funcționar inamovibil numai atunci poate face recurs în casație când, fiind numit în mod legal, a fost în urmă înlocuit, mutat sau pus în retragere în contra legilor și regulamentelor, și numai în cazul când printr'unul din aceste acte i s'ar viola un drept câștigat.

Deciziunea No. 254/907.—Respins recursul făcut de Nicolae Ionescu contra deciziunii No. 38867 a Ministerului Instrucțiunii Publice și Jurnalului Consiliului de Miniștri No. 900 din 2 Iulie 1902.

Curtea,

În urma pledoariei d-lor avocații P. Missir și Take în urma pledoariei d-lor avocații P. Missir și Take din partea recurentului și a d-lor C. Stoicescu și I. G. Saita din partea Ministerului Instrucțiunii;

Deliberând,

Având în vedere că la 4 August 1907, Nicolae Ionescu a atacat cu recurs deciziunea Ministerului de instrucțiune cu No. 38867 și Jurnalul consiliului de miniștri No. 900 (publicată în «Monitorul Oficial» No. 77 din 7 Iulie 1907), pe motiv că, pe baza lor și cu violarea art. 42, 47, 48 și 49 din legea învățământului secundar și superior, s'a publicat vacantă catedra sa de limba română de la liceul Matei Basarab, unde fusese transferat de la Ploești, încă din 1905 și unde funcționa ca profesor cu titlu definitiv, cerând să se anuleze deciziunea ministerială și să fie reintegrat la catedra sa cu toate drepturile ce-i conferă funcțiunea sa inamovibilă;

Considerând că după dispozițiunile art. 4 litera i comb. cu art. 34 No. 7 din legea Curței de casație din 1905, un funcționar inamovibil numai atunci poate face recurs în casație când, fiind numit în mod legal a fost în urmă înlocuit, mutat sau pus în retragere, în contra legilor și regulamentelor și numai în cazul când printr'unul din aceste acte i s'ar viola un drept câștigat;

Având în vedere, în speță, că este cert că la 6 Iulie 1905 s'a publicat în Monitorul Oficial catedra de limba

română de la liceul Matei Basarab din București devenită vacantă prin dimisiunea d-lui Evolceanu cu invitațiunea, ca cererile de numire sau transferare să fie adresate Ministerului în termen de 15 zile de la publicare; că recurentul, care era profesor provizor la o catedră similară la școala comercială din Ploești, a cerut la 18 Iulie 1905 transferarea sa în București la catedra vacantă; Că ministerul prin deciziunea din 23 Iulie 1905 i-a aprobat transferarea; iar la 28 Noembrie același an l'a numit profesor definitiv prin decret regal;

Având în vedere că în urmă pe baza unui jurnal al Consiliului de Miniștri No. 900/907, Ministerul de Instrucțiune prin deciziunea atacată, anulează în mod general transferările de profesori urmate după 1 Ianuarie 1905 cu călcarea art. 33 din legea învățământului secundar și dispune publicarea din nou a catedrelor vacante;

Că conform acestei deciziuni este adevărat că Ministerul publică în Monitorul de la 17 Iulie 1907 un tablou, în care se trece ca vacantă și catedra de limba română de la liceul Matei-Basarab, publicare care a motivat facerea acestui recurs;

Considerând însă că, în ziua de 4 August 1907, când a atacat cu recurs deciziunea și jurnalul de mai sus, Nicolae Ionescu a adresat și Ministerului o petițiune reg. la No. 44595, prin care se plânge că din eroare s'a publicat vacantă, catedra sa de limba română de la liceul Matei-Basarab și cere a se reveni asupra publicării și a fi reintegrat cu toate drepturile la acea catedră unde se găsește funcționând cu titlu definitiv;

Considerând că Ministerul luând avizul consiliului Inspectorilor, consiliul a fost de părere a se menține transferarea recurentului; că conform acestui aviz, Ministerul, pe de o parte publică în *Monitorul Oficial* din 19 Aug. 1907 un nou tablou, în care nu se mai trece ca vacantă catedra în chestiune, iar pe de alta, prin adresa No. 47674 din 22 August același an, comunică recurentului că pe baza art. 33 din lege și a art. 81 și urm. din Regulament îl transferă pe ziua de 1 Septembrie 1907 cu titlul și drepturile pe care le-a câștigat în București la liceul Matei Basarab;

Considerând că, prin ultimele sale dispozițiuni, Ministerul n'a făcut în realitate de cât să mențină și să întărească transferarea din 1905, așa cum însăși recurentul ceruse și cum opinase, și consiliul Inspectorilor; că procedând ast-fel Ministerul a revenit asupra deciziunii No. 38867 în ce privește pe recurent și a anulat publicarea catedrei sale de la 17 Iulie 1907;

Considerând că, din momentul ce Ministerul a revenit în urmă asupra deciziunii sale anterioare, acea deciziune, ca și publicarea catedrei recurentului sunt considerate că n'au existat legalmente nici-odată în ce îl privește pe dânsul, și, ca atare, n'au putut întru nimic atinge nici decretul regal relativ, la numirea sa definitivă nici drepturile ce 'i conferă inamovibilitatea funcțiunii sale; că afară de aceasta, nici în fapt recurentul nu a suferit cea mai mică vătămare în drepturile sale câștigate, căci este cert și necontestat că de la 17 Iulie până la 1 Septembrie 1907 dânsul n'a fost nici un moment retransferat la Ploești nici Ministerul n'a dat vre-o deciziune în acest sens; că din contră recurentul a continuat, în tot acest interval de a funcționa ca și mai înainte la catedra sa de la liceul Matei Basarab fără nici o întrerupere primindu-și leafa cuvenită gradului său;

Că, prin urmare, nefiind nici înlocuit, mutat sau pus în retragere, și, neavând nici vre-un drept vătămat Nicolae Ionescu, nu se găsește în casurile și condițiunile cerute de art. 4 litera i din legea org. a acestei Curți spre a putea ataca cu recurs deciziunea și jurnalul arătat mai sus;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența de la 7 Septembrie 1907

Președinția D-lui P. HAGIOPOL, Președinte

C. P. Rătescu cu Romulus Vrăbiescu

Sentința No. 241

Act de ipotecă.—Clauze stipulate în el.—Renunțarea creditorului la una din aceste clauze. — Dacă aceasta implică renunțarea și la cele alte.

Interpretarea contractelor.—Modul cum are a se face interpretarea unei clauze din contract. — Dispozițiile art. 983 C. civil. — Când își au aplicațiunea acele dispozițiuni.—(Art. 983 și 1023 C. civil).

1. Dacă creditorul prin contractul de ipotecă și rezervă mai multe drepturi și dacă renunță la unul din aceste drepturi, aceasta nu implică renunțarea și la cele alte mai cu osebire când aceste drepturi sunt cu totul distincte, iar renunțările nu se presupun.

2. În principiu interpretațiunea contractelor se face după intențiunea comună a părților contractante iar nu după sensul literal al termenilor; ast-fel, pentru caracterizarea unei convențiuni, unei clauze, autoritatea judecătorească este în drept, fără a se opri la sensul gramatical al cuvintelor întrebuintate, să aibă în vedere întregul conținut al convențiunei și diferitele sale clauze.

Tribunalul,

Asupra contestațiunei d-lui Const. P. Rătescu, făcută prin petiția înregistrată la No. 21588/907, contra executării actului de ipotecă, autentificat de Tribunalul Argeș la No. 3288/906 și înscris în registrele ipotecare ale acelui Tribunal la No. 126/906;

Având în vedere că din debaterile orale urmate în instanță, actele prezentate, cum și din concluziunile scrise, depuse de părți, se constată: Că între Const. P. Rătescu și Romulus Vrăbiescu intervine în Octombrie 1906 un contract de ipotecă, prin care d-l Const. P. Rătescu se împrumută de la d-l Romulus Vrăbiescu cu suma de 85000 lei;—pentru garantarea plății capitalului și a procentelor îi afectează în al doilea rang, după Societatea Creditului Funciar Rural, moșia sa Merișani zisă și Merișani-Popușari, comuna Merișani din județul Argeș și cu clauzele, între altele: 1) clauza prevăzută la No. 2, «în caz de neplată a capitalului împrumutat și a procentelor convenite, capitalul va deveni exigibil, actul se va executa fără somațiune sau punere în întârziere, ci numai pe baza acestui act, care va avea caracterul unui titlu executoriu»; și al 2) clauza prevăzută la No. 8: «Că neexecutarea veri căreia clauze din acest contract, atrage după sine exigibilitatea creanței și executarea contractului» — Că d-l Const. P. Rătescu, neplătind la termenul prevăzut în contract, ratele societății Creditului funciar. cum și o parte din dobânzi, nici chiar după îngăduirile acordate, d-l Romulus Vrăbiescu, uzând de pactul comisoriiu expres, cere executarea contractului de ipotecă.—Contra acestei executări d-l Const. P. Rătescu, ridică această contestație, care face obiectul procesului de față.—Acestea sunt faptele;

Având în vedere că contestatorul Const. P. Rătescu, prin d-nii avocați I. Dumitrescu și Ștefănescu Priboc, cere anularea executării și în sprijinirea cererii invoacă, în primul rând, că contractul de ipotecă, prin îngăduința prelungirii termenului de plată, nu mai era exigibil și implicit nuputea fi executat înaintea scadenței

acelui termen și în al doilea rând, că contractul de ipotecă, conform dispozițiunilor clauzei înserată la No. 8, nu devenea exigibil de cât în caz de abatere cumulativ a neplății procentelor și a ratelor Societății Creditului la termenul stipulat;

Având în vedere că creditorul urmăritor, Romulus Vrăbiescu, prin d-nii avocați Al. Bădărău și M. Flechtenmacher, se opune la această cerere și susține, în ce privește termenul de plată, că de și este adevărat că i s'a îngăduit prelungire de termen de plată, însă numai pentru procente, dar nu și pentru plata ratelor Societ. Creditului, lucru ce se dovedește prin chitanța cu data de la 15 August 1907 de primirea procentelor, iar în ce privește că contractul de ipotecă nu ar deveni exigibil de cât în caz de abatere cumulativ a neplății procentelor și a ratelor la Societatea Creditului, că nu aceasta poate fi intenția părților, adevărata interpretare a acestei clauze, este de a fi în drept d'a urmări imobilul pentru ori care din aceste abateri, fie în caz de neplată a procentelor, fie în caz de neplată anuităților la Societatea Creditului, și aceasta reese vădit din tot conținutul contractului și mai ales din clauza înserată la No. 8, în care se prevede formal că necesitatea veri-căreia clauze din acest contract atrage după sine executarea lui, că așa fiind, cere respingerea contestației;

In ce privește prelungirea termenului de plată:

Având în vedere că este adevărat că, după dispozițiunile art. 1023 cod. civil, aceia ce se datorește cu termen, nu se poate cere înaintea expirării lui;

Având în vedere că de și contractul de ipotecă prevede termen de plată și că plata dobânzilor și a ratelor la Credit devine exigibile la 10 Aprilie 1907, dar se susține că s'ar fi convenit între părți o prelungire de termen;

Având în vedere că, contestatorul d-l Const. P. Rătescu, în dovedirea acestei convențiuni de prelungirea termenului de plată exhibă o chitanță sub semnătură privată, cu data de 15 August 1907 semnată Vrăbiescu;

Având în vedere că din menționata chitanță se constată primirea sumei de lei opt sute, din dobânda semestrului zece Aprilie 1907—zece Octombrie 1907, a capitalului de 85.000 lei și a îngăduinței de plată, de restul de dobândă de lei șase sute, pentru 15 August 1907, fără a se face vre-o îngăduință oare-care în ce privește plata ratelor la Societatea Creditului funciar;

Având în vedere că, din momentul ce prin această chitanță se prelungește numai termenul stipulat în ce privește plata procentelor, fără a modifica în nimic condițiunile contractului, în ce privește plata ratelor la Credit, obligațiunea de plată a ratelor la Societatea Creditului trebuia executată la termenul primitiv;

Având în vedere că se obiectează «că odată ce creditorul Romulus Vrăbiescu, a încuviințat o prelungire de termen pentru plata dobânzilor, implicit s'a acordat termen pentru ori-ce executare a actului», dar această obiecțiune este nefondată, întru cât creditorul, prin contractul de ipotecă, își rezervase mai multe drepturi, că renunțând la unul nu implică renunțarea și la cel-lalt. mai cu seamă că aceste drepturi sunt cu totul distincte și că renunțările nu se presupun;

Că dar, așa fiind motivul invocat, fiind nefondat cată a fi înlăturat;

In ce privește interpretațiunea contractului:

Având în vedere că, în principiu, interpretațiunea contractelor se face după intențiunea comună a părților contractante; iar nu după sensul literal al termenilor, că prin urmare, pentru caracterizarea unei convențiuni, unei clauze, autoritatea judecătorească, este în drept, fără a se opri la sensul gramatical al cuvintelor întrebuintate, să aibă în vedere întregul conținut al convențiunei și diferitele sale clauze;

Având în vedere că, dacă aceasta este criteriul după care să ne călăuzim pentru interpretațiunea convențiunei

nilor, spre a vedea care este intențiunea și înțelesul, ce părțile au voit să dea clauzei No. 8 «neplata dobânzilor la termen și unei singure rate la credit, etc.». urmează a examina în fapt diferitele clauze ale contractului;

Având în vedere că, din contractul de ipotecă, se constată că sunt inserate, între altele, următoarele două clauze: I) *Clauza No. 2* «în caz de neplată a capitalului împrumutat și a procentelor convenite la termenele arătate prin acest act, capitalul va deveni exigibil și actul acesta va fi investit cu formula executorie, etc.» și II) *Clauza No. 8*. «Neplata dobânzei la termen și neplata unei singure rate la Creditul funciar rural va face întreg capitalul exigibil îndată, fără nici o punere în întârziere sau somație, și imobilul se va putea urmări, investindu-se acest act cu formula executorie, după singura cerere a d-lui Romulus Vrăbiescu, precum și neexecutarea verii-cărei clauze din acest contract atrage după sine aceiași executare»;

Având în vedere că este adevărat că dacă clauza No. 8 ar fi fost singura prevăzută în contract și încă fără partea sa finală, dat fiind că conjucțiunea și în sens gramatical, i se dă înțelesul și *cumulativ* și *enunțativ* (sau-orî) ar fi putut să aibă loc pretinsa interpretare; când însă părțile, în prima parte a contractului, aceleași obligațiunii de plata dobânzilor și de plata ratelor, le separă și prevede oșebit în clauza No. 2 «că neplata capitalului și a procentelor, atrage după sine resilierea» și când în partea finală a clauzei No. 8 prevede că «neexecutarea verii-cărei clauze din acest contract, atrage după sine aceiași executare», este ușor de văzut și discuțiune nu mai pote fi că ele au înțeles că această clauză să se interpreteze că fie neplata procentelor, ori neplata ratelor la credit să atragă după sine executarea contractului, căci alt-fel este fără noimă introducerea lor în contract, mai cu seamă, nu este de crezut că a putut intra în vederile părților de a introduce clauze fără rost, introducerea lor au o explicație și aceasta este pentru a arăta și mai clar intenția lor;

Având în vedere că de și, conform dispozițiunilor art. 983 cod. civil, atunci când într'o clauză dispozițiunile ei sunt îndoioase, convențiunea se interpretează în favoarea celui ce se obligă, dar nu este mai puțin adevărat că ea nu are aplicațiune de cât atunci când autoritatea judecătorească, cu tot ajutorul regulilor de interpretare, n'a putut să pătrundă intenția părților, or, în speță nu numai că reese intenția părților, dar ea este chiar vădită;

Având în vedere că este așa de adevărat că, acest fel de a vedea, este numai singura interpretare ce se poate da acestei clauze, este că dacă am admite alt-fel, *cea-ce se pretinde*, s'ar ajunge la rezultatul straniu că debitorul ar putea achita numai procentele capitalului împrumutat, fără a plăti vre-o dată ratele la societatea creditului și cu toate acestea, creditorul R. Vrăbiescu să fie în neputință a executa contractul, de și ratele întârziate aglomerându-se cu timpul, ar coplesi valoarea imobilului ipotecat, riscându-se ast-fel garanția creanței sale, lucru ce nu este admisibil;

Că dar, așa fiind, și acest motiv fiind nefondat, urmează a fi respins;

Având în vedere că în ce privește motivul că «prin faptul încuviințării termenului de plată creditorul R. Vrăbiescu, ar fi renunțat implicit la pactul comisoriu expres», motiv, ce este desvoltat și susținut în suplimentul de concluziuni, ori-care ar fi temeinicia lui, el nu poate fi discutat de tribunal, întru cât nu a fost propus și discutat în fața părților, în ședință publică, cu ocazia cercetării procesului;

Pentru aceste motive, tribunalul, respinge contestația, etc.

(s) P. Hagiopol, Al. Nicolau.

Grefier (s) M. Melidoneanu

CHEȘTIUNEA PENITENCIARELOR ¹⁾

Supravegherea americană

(Urmare)

Am avut prilejul să vorbim deja în altă parte, despre sistemul american; revenim astăzi, ocupându-ne în special de modalitățile cărora sunt supuse liberările. Intr'adevăr, iată ce date găsim în studiul d-lui Evolceanu: ²⁾

«În vederea liberării sale condiționale, condamnatul trebuie să-și pregătească din timp bani, pe care nu și-i poate procura în alt mod, de cât economisind din puținul ce câștigă prin munca sa în atelierele reformatorului. Cu acești bani el trebuie să se întreție până găsește de lucru și să suporte cheltuelile de transport la locul de destinație. De obicei administrația reformatorului stă în corespondență cu patronii diferitelor fabrici și ateliere private, cu case mari de comerț, cu întreprinzători de lucrări, etc., și-i trimete pe candidați la eliberarea condițională ori definitivă acolo, unde știe că se simte nevoe de brațe.

Imbrăcat în haine civile, cu parale în buzunar, cu programa reformatorului ³⁾ subsuoară, candidatul pleacă la locul său de destinație, rămânând în situația aceasta provizorie timp de șase luni.

În tot acest timp el n'are dreptul, fără permisia administrației reformatorului Elmira, să părăsească locul serviciului său. La zi întâiu a fie-cărei luni, el e dator să prezinte în scris socoteala detaliată despre tot ceia-ce a câștigat și a cheltuit, să dea informații despre modul cum a petrecut timpul liber, despre persoanele cu care stă în relații; e dator să se poarte bine, să evite cercurile rele și să se abție de băuturi spirtoase. Aci el e supus, și sub privigherea poliției locale.

Dacă el îndeplinește cu sfințenie în curs de șase luni toate aceste condițiuni, atunci *administrația reformatorului*, într'una din ședințele sale lunare, poate decide eliberarea definitivă a sa.

Dacă ținem seamă de țifrele prezentate în aceste dări de seamă, atunci am putea zice că roadele date de sistemul educativ întrebuintat în Elmira sunt din cele mai excelente. O mare parte din cei ce au trecut prin Elmira s'au transformat moralicește atât de mult, în cât după eliberarea lor condițională, nu numai că nu s'au mai reintors în închisoare, dar și-au creat poziții sociale destul de respectabile.

Așa se citează cazuri de deținuți, cari, după

¹⁾ Vezi *Curierul Judiciar* No. 62 din 30 Septembrie 1907.

²⁾ Evolceanu, pag. 183, *Revista de drept și sociologie*, No. 4/904.

³⁾ Închisoare americană.

eliberare, ajuus ofițeri în armata americană, șefi și directori de ateliere și fabrici. Unul din acești deținuți, a devenit directorul unuia din cele mai răspândite ziare din Statele-Unite».

Asupra acestui mecanism, de putem să-i zicem așa, noi avem două observații de făcut, observații pe care le credem esențiale și absolut necesare.

După cum vedem, în partea finală, — găsim aceeași măsură rea, *privigherea polițienească*. Noi, socotim că, după cum am spus în altă parte, controlul asupra acestor indivizi e ușor de ținut și fără această supraveghere.

Intr'adevăr, îndată ce un liberat condițional nu trimete raportul său, *administrația penitenciarului va cere deslușiri urgente fostului întemnițat; dacă acesta timp de 24 la rigoare 48 de ore nu răspunde, direcția închisorei va cere ca poliția locală a orașului ori satului unde rezidă individul, să refereze de urgență și să pue în urmărire spre a fi arestat.*

În caz că liberatul ar fi comis un nou delict, se va aplica o nouă pedeapsă prevăzută de codul penal, în plus restul osândeii ce mai avea de făcut înainte de liberarea condițională și pentru „rupere de ban“, o altă osândă motivată de nepăzirea condițiilor. Cu alte cuvinte trei osânde :

1. Pentru delictul nou comis ;
2. restul osândeii ce mai avea de făcut ;
3. pentru că n'a făcut raportul lunar, deci nu s'a ținut de angajament.

În caz însă că nu va fi comis un alt delict, va fi pedepsit :

1. Să facă restul osândeii,
2. pentru că nu a observat aducerea la îndeplinire a condițiilor ce au motivat liberarea sa.

O a doua modificare a acestui sistem, este și prelungirea termenului de la 6 luni la 18.

Intr'adevăr, iată motivele care ne determină pe noi a cere această prelungire. În primul rând, e diferențierea de caracter între delinquentul român și cel american. Termenul de 6 luni este suficient unui individ din Statele-Unite, a cărui voință e formată prin hereditate, și cultură sistematică pe care o capătă în reformatory. La noi, țărănul nostru—majoritatea delinquenților—n'are nici voință «de a voi» moștenită și nici cultura în penitenciar.

În al doilea rând, e contactul, prejudecățile și lipsa de energie. E știut intenzitatea înfriguratei vieții din noul continent, goana nebună după «mon e y» și colosalul capital de energie ce posedă fiecare fiu al Statelor-Unite în varietatea diferitelor ocupații pentru a câștiga și a se îmbogăți. La noi e cu totul contrar, țărănul nostru e agricultor, o inerție de secole l stăpânește, iar

groaza de inovație e proverbială. Față de acestea, cum putem noi crede că, 6 luni vor fi suficiente, când prima datorie și grije a administrației unei închisori la noi, trebuie să fie educația voinței? Mulțimea exemplelor sprijină cele ce spunem noi. Intr'adevăr, câți strungari, ferari, etc. buni și care au învățat aceste meșteșuguri în penitenciare, continuă a se ocupa mai departe în libertate? Aproape nici unul, ori sunt foarte țrari. Marea majoritate, redevin agricultori, și ceea ce este mai rău, agricultori proști.

Iată pentru ce credem noi că, termenul de 6 luni trebuie prelungit încă cu 12 luni, pentru ce sabia lui Damocles e de nevoie a atârna asupra capetelor lor, în care fatalismul oriental face atâta piedică progresului și volițiunei.

Paralel cu aceasta, e de absolută nevoie ca administrația penitenciarului să fie în legătură de corespondență cu marii agricultori, comercianți și diferitele fabrici din țară, pentru ca liberații condițional, să-și poată dezvolta aptitudinile, ori să devie muncitori onești și buni.

Suntem convinși că modificându-se Codul penal și legea închisorilor în sensul cum o propunem noi, vom ajunge la rezultate excelente.

Prin sistemul acesta ⁴⁾, s'ar ajunge la ținta noastră de căpetenie, adică formarea și modificarea fondului intelectual, al condamnatului refăcând substratul psihic al delinquentului, printr'o cultură rațională și educație sănătoasă, lucru de netăgăduită importanță socială.

Jean Naum-Inau

Doctor în drept. Directorul Penitenciarului central, Focșani.

A apărut :

Despre acțiunile de bună credință, Studiū de Drept roman, de Grigore Dimitrescu, doctor în drept din Paris, Judecător-supleant la Trib. Iași, Docent la Universitatea din Iași.

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal, direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar*, București, sau să plătească la prezentare numai în mina incasatorilor : I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu matcă investite cu stampila *Curierului Judiciar*.

⁴⁾ Reformele la care se face aici aluzie, sunt publicate deja în diferite reviste și ziare.

Le enunțăm aici în treacăt : 1) Obligativitatea învățământului în penitenciare. 2) Conferințe moralo-sociale. 3) Elemente de economie politică și domestică. 4) Noțiuni de avicultură, pomicultură și agricultură, însoțite de exemple practice. 5) Muzică vocală. 6) Băi reci și calde, în vederea temperamentelor debile ori nervoase etc., etc.